

**JAMES PATTERSON
& CHRIS GRABENSTEIN**

**SPAIMA
MĂTELOR**

ILUSTRĂȚII DE JOHN HERZOG

Traducere din limba engleză și note de
Ioana Radu

corintjunior

Capitolul 1

Poza asta cu mine chiar e una bunicică. Sunt cu adevărat splendidă!

Ar fi trebuit să-mi vedeți pozele de când eram pui. Adorabile.

Permiteți-mi să mă prezint. Eu sunt Poop. Mai demult am locuit la Londra. În prezent domiciliesc în Fairview, S.U.A. Și, da, pe vremuri aveam o, ăăă, problemă. Acum sunt mult mai bine, mulțumesc de întrebare. În plus, îmi iubesc numele. Le face pe fâțele umane să spună: „E timpul să curățăm, țup-țup, litiera de caca lui Poop.”

În orice caz, la șase luni după ce m-am mutat din Londra în Statele Unite ale Americii, mi-am

dat seama că lucrurile nu mergeau prea bine pentru mine în prima mea casă.

Să nu mă înțelegeți greșit. Era confortabil. Hrană destulă, un pat bun și moale, multe jucării (unele umplute cu iarba-mâței), o litieră gigantică și cincisprezece încăperi în care să bănăni. Aveam și jaluzele cu sfori. Ce-mi mai place să trag de-o sfoară bună!

Însă mie îmi plăcea să dorm în fața televizorului. Nu mă puteam abține. Televizoarele sunt călduțe. Oamenii dinăuntru lor sunt de multe ori foarte amuzanți. Așa că mă făceam efectiv covrig și moțaiam, cuibărită lângă ecranul ăla îmbietor și căldicel. Nu știam că blocam partea de jos a imaginii, sau că partea de jos a imaginii era de-o importanță colosală pentru evenimentele sportive ale Bărbatului.

— Nu pot să văd dacă mingea a ajuns în gaură! striga el. Fundul pisicii blochează jumătate din teren.

Cum zicea asta, mă răsuceam pe spate – în poziția clasică de scărpinat pe burtă. Dar nu mă scărpină nimeni.

— Are burta mai umflată decât fundul! mârâia Bărbatul la Femeie. Leneșa asta de pisică

ne-a costat patru sute de lire sterline. Acum are patru sute de kile!

Lirele sunt ceea ce oamenii din Anglia – unde m-am născut eu – folosesc în loc de bani. Judecând după ceea ce am citit în secțiunea de afaceri a ziarului pe care am făcut pipi azi-dimineață (lădița cu nisip era atââââât de departe), patru sute de lire sterline înseamnă cam cinci sute de dolari americani.

De ce atât de mult? Păi, unu la mână, ați văzut poza cu mine, nu? Chiar merit *cu vârf și îndesat* banii ăștia.

Doi la mână, Femeia a insistat ca Bărbatul să îi achiziționeze un exemplar spectaculos de felină de rasă pură, British Shorthair, importată tocmai din idilica Anglie, și care să aibă blană gri, ca să se asorteze cu mobila gri-deschis din living. Indiferent cât ar fi costat. M-a găsit online, a plătit să fiu trimisă pachet din Anglia. Mi-a păstrat numele dat de veterinarul din Londra. (Am senzația c-a crezut că *poop* însemna cu totul altceva în bătrânul regat englez. Știți ce zic, așa cum *chips* înseamnă „cartofi prăjiți”.)

În orice caz, ce-a fost a fost.

— Mă bate gândul să renovez, i-a replicat Femeia Bărbatului, atunci când acesta s-a plâns atât de grosolan de burta și de fundul meu care îi blocau televizorul.

— Poftim? a mârâit el.

— Griul este atât de demodat! Vreau să refac toată casa în tonuri intense de alb și negru. Femeia a fluturat o revistă în fața Bărbatului. O pisică alb cu negru ar merge mult mai bine cu noul nostru decor.

— Bine. Asta înseamnă că șuncupisica trebuie să plece.

— Nu e o șuncupisică, dragă. Este un British Shorthair de culoare gri. Dar, da. Ar trebui să scăpăm de ea. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Designerul trece mâine pe aici și n-aș vrea să-i insult schema de culori sau gusturile atât de fine...

— Cum vrei, a mormăit Bărbatul. Aș plăti și de cinci ori mai mult, doar să-mi recapăt în sfârșit televizorul, ca să fie cum trebuie!

Bărbatul m-a apucat de ceafă și, într-un fel total nepoliticos, dacă e să mă întreb, m-a azvârlit pe ușă afară în curte.

Îmi aduc aminte că era o noapte rece și umedă.

Am luat-o cu lăbuțele direct prin băltoace, până când am ajuns la coșurile de gunoi. Ce să zic? Mi-era foame. La mine, stresul emoțional declanșează foamea.

Dar cum mă apropiam eu de pubelele de gunoi scoase la bordură, am auzit un sâsâit.

Apoi, în întunericul dintre coșurile de gunoi, am văzut doi ochi portocalii care au început să lucească.

M-au băgat în sperieți. Aș fi făcut în pantaloni, dar cum pisicile nu poartă pantaloni, am făcut direct pe gazon.

Creatura malefică a sâsâit din nou.

Am rupt-o la fugă. OK, am alergat. Bine, mai mult m-am bălăngănit.

M-am îndreptat către cel mai apropiat pâlci de copaci. Eram prea speriată ca să fiu atentă pe unde merg.

Și uite-așa am ajuns să mă pierd.

Cu toate astea, în dimineața următoare am fost găsită.

Nu de oamenii mei.

Oh, nu. Am fost înșfăcată de un vlăjgan care lucra pentru o instituție numită Adăpostul de animale Fairview. Suna minunat. Un loc unde

nu făceau nimic altceva decât să se îngrijească de animale. Mă așteptam la un bufet suedez permanent cu boboțe, mici chestii care se legăneau pe sforicele, doar bune de vânat, și scărpinări pe burtă pe bandă rulantă.

Mă înșelasem.

Era o închisoare.

Capitolul 2

Zdravstvuite vse! Ciao a tutti! Hallo zusammen!

Bună tuturor!

Da, sunt deja patru limbi străine. Aș putea să zic bună în și mai multe, dar asta ne-ar cam îngreuna povestea, nu?

Eu sunt Pasha, dar sunt sigur că voi deja știți asta, pentru că ați citit textul de sub ilustrație (ceea ce e mereu o idee bună). Vladimir Putin mi-a dat numele ăsta când a vizitat orașul meu natal. În rusă, *Pasha* înseamnă „mic”. Domnul Putin poate fi atât de crud câteodată!

După cum probabil v-ați dat seama din această schiță adorabilă, sunt o bucată IMENSĂ și

superbă de masculinitate persană, cu părul lung. Blana mea? E mai albă decât orezul alb care se aruncă la o nuntă de husky siberieni, în mijlocul unui viscol.

Ah, prieteni, camarazi, *mis amigos* – ce viață am dus eu!

În cei patru ani ai mei, am experimentat mai mult decât o fac alte pisici în toate cele nouă vieți.

Profesorul Heinrich von Schnitzel m-a găsit când se afla în vizită în orașul meu natal, St. Petersburg. Cel din Rusia, nu din Florida.

Acest profesor savant a recunoscut, bineînțeles, un spirit-pereche și un intelect ascuțit când m-a văzut vânând cele mai fine resturi de escalop și lingând conserve de caviar în spate la *La Marée*, faimosul restaurant rusesc cu fructe de mare aflat la numărul 34 pe Bulevardul Suvorovski.

Profesorul m-a adoptat și a completat toate actele și declarațiile necesare ca să mă poată trimite acasă, în Statele Unite. Încă îmi mai amintesc prima oară când am văzut Statuia Libertății. Era în biroul profesorului. Are o statueta mică de bronz cu ea, pe care o folosește drept prespapier.

Eu am fost unicul companion al profesorului, eu și toate cărțile sale, desigur. Doamne, câte cărți avea! Erau mormane și teancuri de cărți peste tot. Câteodată, noaptea, îmi citea în timp ce eu mă cuibăream și torceam în poala lui. Presupun că acest citit cu voce tare m-a făcut să fiu atât de inteligent. Atât de curios la nivel intelectual.

Însă nu cu mult timp în urmă, sesiunile noastre nocturne de citit și de tors s-au terminat brusc. Mai totul în casa noastră a avut același sfârșit. Din fericire, una dintre doamnele drăguțe în alb care treceau să aibă grijă de profesor mânca aproape zilnic la prânz ton cu biscuiți sărați. De obicei își împărțea conservele de ton cu mine. Tot mie îmi dădea și mai toată zeama de la ton.

Apoi a venit acea *noctem horrendam*. Asta e în latină. Nu prea o pun la socoteală la toate limbile pe care le vorbesc, pentru că, sincer să fiu, nimeni nu prea mai vorbește latină. Păcat. În orice caz, *noctem horrendam* înseamnă „noapte oribilă”.

— Trebuie dus într-o unitate de îngrijire, am auzit un tip chel zicând cu o mină serioasă. Îi ascultase pieptul profesorului printr-un tub

conectat la niște dopuri de urechi. Nu mai poate rămâne la el acasă, a zis.

— Vom face toate formalitățile, a spus femeia tristă despre care știam că e fiica profesorului.

Purta tweed, ca și el. Nu mi-a adus niciodată vreo jucărie sau vreo gustare. Nici măcar de Crăciun, sau pe 29 octombrie, care, după cum cred că bine știți, e Ziua internațională a pisicilor. Și, dacă tot veni vorba, da, să știți că ne așteptăm să primim cadouri.

— Și cu pisica asta cum rămâne? a întrebat îngerul meu îmbrăcat în alb și iubitor de ton. Cum rămâne cu Pasha?

— Eu nu pot să-l iau, a spus fiica profesorului. Băiatul și fetița mea sunt amândoi alergici de moarte la el.

Ce să zic, nici eu nu *muream* de dragul lor.

— Iar la azil nu e voie cu animale, a adăugat ea, ca să fie sigură că se înțelege.

— Sunați la adăpostul pentru animale! le-a sugerat bărbatul cu chelie. Cu puțin noroc, o să-i găsească lui Pasha o nouă familie iubitoare.

Noroc? Puneam viitorul și soarta mea în mâinile destinului? Fățele umane pot fi atât de... de... *umane*.

Eram prea deștept ca să cred în noroc.

Dar nu eram destul de inteligent ca să scap din noua mea închisoare: Adăpostul de animale Fairview.

Am fost vârat într-o cușcă și dat spre adopție.

A, oare am menționat asta? Era vorba de un centru de eutanasiere!

Adică, dacă nu eram adoptat într-o anumită perioadă de timp, atunci urma să fiu adormit.

Definitiv!